

stande, man skal fremkomme med et Lovforslag, der ikke omfatter Andet end det samme Spørgsmaal. Derved er Thingets Initiativ i fuldeste Maade bevaret, og derved faaer den hele Sags Behandling sin rette Gang. Fremkommer Sagen som et særligt Lovforslag, da gaaer det den ordentlige Wei, da gaaer det, efter at være vedtaget af begge Rigsdagens Afdelinger, til Regjeringen, og Kongen har da sin fulde Ret ubeskaaren til enten at vedtage eller forkaste et saadant Forslag, men jeg maa gjentage, at naar det her kommer ind i Finantsloven, stiller Sagen sig heelt anderledes. Jeg maa gjøre opmærksom paa, hvorledes netop det nuværende Ministerium ved flere Leiligheder har fulgt den Wei at indbringe saadanne nye Dvæstioner, Finantsvæsenet vedkommende, ikke directe i Finantsloven, men ved særlig Lov. Vi have seet forelagt en Lov om Forbedring i Lønnen for Lærerne ved de lærde Skoler; vi have seet en særlig Lov forelagt om en Pension for General Hedemann. Jeg mener nu, at dette Exempel bør Rigsdagen i fuldeste Maade følge, uagtet der ingenlunde for Regjeringen foreligger de Grunde til at følge denne Wei, som der foreligger for Rigsdagen, thi, om Regjeringen havde indbragt disse Forslag directe i Finantsloven og ikke ved særlig Lov, saa var dog derved ligesuldt Rigsdagens Ret, baade til at forkaste og antage det enkelte Forslag, bevaret, og dette er det, vi skulle sørge for ogsaa at bevare for den kongelige Myndighed. Maa ske vil man sige, at det er noget Særegent, at jeg som Medlem af Thinget her fremhæver, hvad der maa ske rettest skal være udgaaet fra Ministeriet. Ja, vistnok er det saa, at det, jeg her paataler, mere er den kongelige Myndigheds Ret ligeoverfor Rigsdagen end omvendt, men her er allerede den Praxis indført, at der ofte er voteret Summer over hvad der fra Regjeringens Side er forlangt, og saaledes turde det være stillet Ministeriet, og navnlig Finantsministeren, noget vanskeligt at gaae det imøde. Jeg troer, at det derfor er fuldeligt i Rigsdagens Interesse, at vi her fra vor egen Side tage dette vigtige Spørgsmaal under Overveielse, thi, griber det videre, da kan dets Brug meget let gaae over til et forderveligt Misbrug. Der er næsten ingen Foranstaltning,

ingen Administrationsgreen, der ikke staaer i Forbindelse med en Pengeudgift, og, dersom vi troe os berettigede til ligesom at votere Pengeudgiften og lade det hele Spørgsmaal om Administrationen henstaae, da mener jeg, at vi tiltage os en Magt, som kan blive os farlig. Vist er det, at det navnlig var fra Ministeriets Side, at hele denne Dvæstion skal reises, men det er min fuldeste Overbeviisning, at ligesom Thinget af yderste Kraft og yderste Gyne skal sørge for, at der ikke skeer noget Indgreb i dets egne Rettigheder, saaledes er det den bedste Maade at hævde dets egne Rettigheder, naar det med den største Samvittighedsfuldhed sørger for ikke at overskride hvad der er dets fulde og velbegrundede Ret.

Ordføreren: Jeg vilde ansee det for meget urigtigt, om Thinget vilde gaae ind paa den Theorie, som den sidste ærede Taler opstillede. Det er Praxis her i Thinget, at man vedtager Forhøielser af Udgiftsposter, og tilføier nye Udgiftsposter i Finantsloven. Det er skeet her i 5—6 Aar, uden at der er kommet nogen Indsigelse derimod fra Regjeringens Side; det er saaledes blevet anerkjendt som Rigsdagens Ret, og der kan fra Rigsdagens Side vistnok ikke være nogen Grund til at staae ind paa en anden Wei. — Med Hensyn til det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (G. Winther) har stillet, skal jeg tilslade mig at bemærke, at naar et Medlem af Thinget vil indbringe et Forslag om en ny Udgiftspost, som ikke beløber sig til mindre end 100,000 Rd., saa er det, naar Thinget har nedsat et Udvalg til at forberede Forhandlingen af Sagen, dog vistnok ikke ubeskedent, om dette Udvalg venter, at Forslagsstilleren vilde henvende sig til det og conferere med det om et saadant Forslag. Det er nu ikke skeet; Finantsudvalget er aldeles ubekjendt med Forslaget, det veed intet Andet derom, end hvad der foreligger paa det trykte Blad. Ved Begyndelsen af Forhandlingerne over denne Paragraph henvendte jeg mig til den høitærede Cultusminister og spurgte ham, om Forslagsstilleren havde confereret med ham om denne nye Udgiftspost, men fik da at vide, at det